

POSTANOWIENIE

30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 30 lipca 2025 r. w Warszawie

zażalenia A. M.

na postanowienie Sądu Najwyższego

z 22 maja 2025 r., sygn. III CO 477/25,

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko M. K., L. M.,

M. M. i M. M.¹

o ustalenie,

odrzuca zażalenie.

[dr]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22 maja 2025 r., III CO 477/25, Sąd Najwyższy oddalił wniosek A. M. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Najwyższego z 4 marca 2025 r., II CSKP 328/22, w sprawie o ustalenie.

W zażaleniu na postanowienie z 22 maja 2025 r., wniesionym osobiście przez A. M., zarzucił on wadliwość postępowania w przedmiocie o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego jest określony w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter zamknięty. Postanowienie, które zostało zaskarżone przez powoda, nie zostało wymienione w powyżej powołanych przepisach, co oznacza, że zażalenie na nie jest niedopuszczalne. Wskazać należy, że zarówno art. 394¹ § 1 k.p.c., jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c. dotyczą postanowień sądów pierwszej i drugiej instancji; żadne postanowienie Sądu Najwyższego nie jest zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 2020 r., V CO 96/20, niepubl.).

Zażalenie sporządzone i podpisane przez stronę nie mającą zdolności postulacyjnej przed Sądem Najwyższym jest dotknięte brakiem formalnym nieusuwalnym, skutkującym odrzuceniem środka odwoławczego jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełniania tego braku i bez możliwości jego usunięcia przez pełnomocnika (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 lutego 2012 r. V CZ 132/11, z 21 września 2011 r., I CZ 59/11, z 25 sierpnia 2010 r. II UZ 16/10, z 6 listopada 2008 r. III CZ 35/08). Skutki niezachowania przymusu adwokackiego normowanego przez przepis art. 87¹ § 1 k.p.c. reguluje ogólnie art. 130 § 5 k.p.c., a w odniesieniu do środków odwoławczych objętych przymusem adwokackim, w tym zażaleń do Sądu Najwyższego, obowiązują szczególne regulacje (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 370 k.p.c. i art. 373 k.p.c.) przewidujące odrzucenie zażalenia wniesionego osobiście przez stronę.

W podsumowaniu należy stwierdzić, że wniesione zażalenie jest niedopuszczalne, gdyż powód nie ma w tym postępowaniu zdolności postulacyjnej, jak również orzeczenia Sądu Najwyższego są niezaskarżalne.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

[dr]

[a.]